Pregaria.cat

Entrada

L'espai de la totalitat

Hi ha un espai interior, per dir-ho d'alguna manera, que tendeix a la totalitat. Tot el contrari de portar una vida fragmentada.

Moltes vegades la nostra vida està tan trencada i fragmentada que ens costa reconèixer-nos a nosaltres mateixos.

Com és que he fet això si no ho volia? Què passa que exploto d'aquesta forma tan antipàtica? M'he trobat comprant coses inútils sense saber com? Vaig ser jo mateix el qui va dir aquella rucada davant de tots ?

Sembla com si tinguéssim molts "jo". El de casa amb la família, els dels amics, el laboral, aquell que es descontrola, el somniador, el fanàtic, el silenciós i abatut.... Ara un, demà un altre, i demà passat ves a saber ...

De totes formes també tenim un espai interior que tendeix a la totalitat. Com un jo que s'ho mira des de d'alt i és el que ens veu, critica la vida fragmentada i enyora una unitat harmoniosa. Serà potser el que en diuen el jo transcendental?

La pregària normalitzada dins la nostra vida, com un temps de relació amb Déu i des d'Ell d'amor silent als altres, és la dimensió que ens va comunicant el sentit de la totalitat. El Senyor ens comunica un Amor que és U i també plural. Ell mateix se'ns comunica. Ens va transformant també interiorment en una forma de ser i de viure integrada. Si en Ell vivim, ens movem i som.... en Ell podem ser lliures, estimar, treballar, relacionar-nos, riure i plorar. Ens contagia de la seva identitat, encara que "és de nit".

Poc a poc, pas a pas, anem assolint unitat interior com a resultat de la relació orant. Poc a poc, pas a pas, viurem en la dimensió d'amor que contempla, treballa, es mou, lluita, es relaciona, pateix i gaudeix... en el fons, des del fons de si mateix.

L'home nou, la dona nova, han anat unint fragments dispersos amb el llaç d'una estimació rebuda, que per ella mateixa tendeix a viure-ho tot des del TOT.

Jesús Renau sj.